ÖDETS LEK

ROMAN AF

HERMAN BJURSTEN.

(Forts. från förra numret).

— Sedan han hvilat sig något, uppsteg han och ämnade fortsätta sin gång. Han hade redan, ehuru med möda, åter belastat sig med sin börda och fasthållande den med den ena handen, aftorkade han med den andra tårarne, som i ymmighet strömmade öfver hans kinder.

Då hörde han hastigt ljudet af en kommande vagn. Han stannade och lyssnade upmärksamt.

— Ack, om det vore någon beskedlig bonde, som jag kunde få åka med ett litet stycke! — tänkte han. — Gud gifve, det vore det!

Men nej; den vagn, som framrullade, var en präktig sufflet, dragen af tre ståtliga hästar och körd af en kusk i livré.

Det var en af dessa stora, särdeles under den kalla årstiden bekväma resvagnar, som äro försedda med höga dörrar, hvilka sluta tätt intill taket, så att det hela snarare har utseende af ett litet framrullande hus än af en vagn.

Vagnen närmade sig i sakta mak platsen, der gossen med vedknippan stod.

— Om jag tordes hoppa upp bakpå — sade den lille för sig sjelf. Jag undrar om det kan vara syndigt....

— Det vet jag icke, fortfor han, — det har aldrig mamma sagt mig....Men hon har sagt, att om jag tänker begå något, om hvilket jag icke bestämdt vet, antingen det är ondt eller oskyldigt, så skall jag i alla fall ej göra det, innan jag frågat henne....

Det är således bäst, att jag låter bli att hoppa upp på vagnen.... Ja, jag bör lyda min goda mamma och icke göra något, som jag icke vet vara rätt.

Men hon fryser, hon är hungrig och sjuk.... och jag förmår icke släpa hem denna tunga vedbörda ensam....Gode Gud, hur skall jag göra?

Vagnen hade nu hunnit midt framför gossen, som dolt sig bakom stammen af ett stort träd, hvilket växte vid dikeskanten.

— Jag tror, att jag hoppar upp ändå, — tänkte den lille genomfrusne stackarn. — Det kan väl icke vara någon stor synd åtminstone.

Så sagdt, så gjordt. Då resvagnen hunnit förbi trädet, bakom hvilket han gömt sig, skyndade gossen fram, och ansträngande sina sista krafter, lyckades han med sin börda hoppa upp på det tomma baksätet, hvarest han satte sig, hållande vedknippan framför sig i skötet.

Hans lilla hjerta klappade af ängslan att han skulle blifva upptäckt och förjagad från sin plats, men tycktes hafva fäst någon uppmärksamhet vid honom.

Redan började han tro sig utom all fara, då olyckligtvis, vid en rörelse som han gjorde, en af de torra grenarne i risknippan kom att skrapa mot vagnens ena sida.

— Håll kusk! — hörde han hastigt en sträf röst utropa inifrån.

Vagnen stannade. Den lille gossen darrade af förskräckelse. Han egde ej ens besinning att hoppa ner och springa sin väg.

— Der sitter någon bakpå vagnen, — fortfor samma rösten. — Gå utaf, Johan, och se efter hvem det är.

En betjent, som satt bredvid kusken, hoppade ned, för att efterkomma sin herres befallning, och närmade sig gossen, som nästan halfdöd af förskräckelse krupit ihop vid ena ändan af sätet, ännu alltjemt kvarhållande den dybara bedbördan.

Betjenten fattade honom hårdt i armen och ryckte häftigt ned honom på marken. Den lille släppte då sin börda, tåget, hvarmed den var hopknuten, lossnade och alla riskvistarne kringspriddes på vägen.

Gråtande lutade sig gossen mekaniskt ned för att upplocka dem, men den obarmhertige betjenten hindrade detta, i det han ryckte honom med sig fram till vagnsdörren.

— Herr baron, — sade han, det är en liten tiggarunge, som hoppat upp bakpå vagnen. Här för jag honom med mig.

Vagnsdörren öppnades. Den rädde gossen vågade kasta en blick derigenom. Mörkret hindrade honom väl att urskilja de personers anletsdrag, som satto i vagnen, men han märkte dock att de voro en herre och en fru, hvilken höll ett litet slumrande barn i knäet, samt midt emot dessa på baksätet en liten gosse af ungefär sex års ålder, och bredvid honom en annan herre af reslig gestalt och klädd i en kappa af mörkt tyg.

Den förstnämnde herrn stack ut hufvudet genom vagnsdörren, grep den darrande gossen i armen och ruskade honom eftertryckligt.

— Jag skall lära dig, din lille tjufpojke, — yttrade han med vredgad röst, — att kasta dig upp på främmande folks vagnar. Hvar har du lärt dig sådana knep?

— Ack, gode herre, — ropade den lille gråtande, —jag är ingen tjufpojke....jag är en fattig gosse, som skulle bära hem ved ur skogen till min mamma, som är sjuk och fryser....derföre var jag så trött....jag orkade ej släpa hem min börda, derföre satte jag mig upp på vagnen ....jag visste icke att det var syndigt....

— Nog med prat! — afbröt den resande med hårdhet i det han släppte gossens arm. — Om sjuka mödrar skrika de alltid dessa tiggarungar, det är så vanligt....aldrig hör man annat; du ljuger troligen, du som de andra.

— Pappa — sade den lille gossen, som satt uti vagnen, får jag ge tiggarungen ett rapp med min piska?

Och utan att afbida något svar,lutade sig den rike gossen ut genom vagnsdörren och slog den fattige gossen i ansigtet med sin barnpiska, som han hade i handen.

Den fattige gossen uppgaf ett rop på en gång af harm och smärta.

— Låt bli det der, Georg, yttrade den andre, i reskappan insvepta herrn, som åkte baklänges i vagnen i det han fattade den lille tyrannen i armen — låt bli det der. Den fattige gossen har blifvit tillräckligt hårdt straffad för sin obetydliga förseelse, och det är upprörande att se ett barn visa prof på grymhet.

Vedbäraren kastade en tacksam blick på interlokutören; men gossen i vagnen svarade helt näsvist:

— Det der behöfver magistern inte taga sig utaf, då pappa ingenting säger. Det är honom jag skall lyda skulle jag tro.

Magistern svarade intet, utan qväfde en suck.

— Sätt dig upp Johan,—yttrade den stränge herrn. Och du, pojke, lär dig hädanefter att icke åka, der du icke har lof. Kör, kusk!

Vagnen rullade bort.... Den lille vedbäraren satte händerna för ansigtet och gret.... bittert, häftigt.... så, som endast ett barn kan gråta.

— Jag sade honom, att min mor var sjuk, snyftade gossen för sig sjelf, — och han påstod att jag ljög, och kallade mig tjuf.... och hans lille son slog mig med en piska i ansigtet.....

Sådana äro de rika.... Hade det varit en fattig bonde som kommit åkande, så hade han icke kört bort mig, och ännu mindre slagit mig och kallat mig tjuf.... jag, som aldrig har stulit en knappnål en gång. O, min Gud! hur skall jag nu koma hem till min goda mamma?

Gossen lutade sig ned och började under tårar ånyo hopsamla det på vägen kringspridda bränslet.

— Hvarför gråter du, stackars barn? — hörde han i detsamma en medlidsam röst yttra och en tung hand lade sig på hans skuldra.

Han såg upp.

Framför honom stod en ung man, klädd nästan i trasor och med ett vildt hårdt ansigte, hvars sträfva drag likväl i detta ögonblick tycktes mildrade af ett naturligt medlidande.

— Hvarför gråter du?—upprepade han.

Tonen hvarmed detta yttrades ingaf gossen förtroende oaktadt det vilda utseendet och det röda, tofviga håret och skägget hos den person, som tilltalade honom.

Han berättade derföre med barnslig uppriktighet sin nöd. Han omtalade äfven sitt äfventyr med den resande herrn i vagnen och den skymfliga behandling han nödgats undergå.

Mannen med det röda håret knöt händerna af raseri, då gossen slutat sin berättelse.

— Ja, sådana äro de! mumlade han, stampande af vrede i marken, — sådana äro de, dessa rika och förnäma herrar, som anse sig vara af högre ordning än de fattiga och förtryckta....Det är nedrigt.... att så behandla en stackars gosse!

— Hur gammal är du? fortfor han derefter,

— Tio år ungefär.

— Har du gått i skola?

— Ja, jag går hvarje dag i skolan hos den beskedlige pastorn i vår by, som undervisar mig utan någon betalning.

— O, mycket! — utbrast gossen lifligt. — Jag

— Såå; och hvad får du lära hos honom läser både historia, latin och tyska samt har nyligen börjat med geometrin.... men det är sant, du kan icke förstå hvad som menas härmed.

— Åh jo, — svarade mannen med en sorgsen ton, — jag förstår det ganska väl, ty jag har också gått i skola, när jag var vid din ålder.... Jag fann också nöje i att läsa alla de saker som du uppräknat.... Men det var de rika som jagade mig ut i verlden och förstörde mig, — fortfor han med stigande raseri — .... det är de, som hafva gjort mig till den jag är....och derför har jag svurit, att hata dem till min död....

Mannen tystnade. Han tycktes öfverväldigas af bittra minnen.

Hör på, gosse! — sade han slutligen, — du skall svära att evigt hata dessa rika, dessa förnäma, som förtrycka dig och alla fattiga.... Du skall svära att förfölja dem, så länge en droppe blod finnes i dina ådror.... du skall svära 'Hannibals" ed emot denna förbannade kast.... Förstår du, hvad jag menar

— O ja, ropade gossen, som i sitt närvarande upprörda tillstånd mäktigt hänfördes af mannens dystra och hotande ord. — Hannibals ed! Det förstår jag mycket väl, ty jag har läst om honom i Cornelius. Det var han, som i sin barndom svor att hata romarne, hvilken ed han troget höll, så länge han lefde.

— Nåväl, — svarade mannen, — du skall svära samma ed mot de rika och förnäma.... De äro våra romare.... och vi äro karthagerne.... De kalla oss för tjufvar och tiggare, under det de intil sista skärfven utpressa vår egendom, för att göda sig med vår svett och blod i sina ståtliga palatser.... Förbannelse öfver dem!

— Förbannelse öfver dem, — eftersade den lille gossen, lifligt hänförd. — Jag svär att hata dem.

— Godt, — återtog den rödhårige. — Hvad heter du, min gosse?

— Mauritz Sterner, — svarade barnet.

— Sterner? sade den andre förundrad. — Du har ju ett ganska vackert namn. Lefver din far

— Jag vet icke, — svarade gossen, — jag har aldrig sett honom; men min goda mamma säger, att han är död, men att jag i sinom tid skall få veta hvem han var.

— Hm! — mumlade mannen mellan tänderna, — en bastard således. Åter ett streck bland någon af dessa förnäma, kanhända.

— Din far, — återtog han högt, — hette således icke Sterner?

— Nej, detta namn ha min mor och presten, som jag läser för, hittat på åt mig. De säga, att jag skall kalla mig så, ty något namn måste man hafva.

— Och hur länge har du burit detta namn?

— Något öfver ett år. Förut kallades jag endast Mauritz.

— Hvar bor du?

— Strax bredvid den lilla byn, som ligger derborta.

Och gossen pekade framför sig men i anseende till mörkret, som nu helt och hållit inbrutit, kunde man icke urskilja husen i byn.

— Och din mor och du bo ensamma i en koja? — frågade mannen.

— Ja, vi äro mycket fattiga....förr var det likväl icke så.

— Förr? Hur var det då

— Vi hade då ett litet vackert hus ett par mil härifrån, med en trädgård, i hvilken jag sprang och lekte. Jag hade då en lärare, som gick hem och undervisade mig mot betalning, och jag fick då sitta framför brasan om höstkvällarne och steka äpplen och äta nötter. Nu är det förbi, och jag får i stället gå i skogen och samla ihop ved åt min stackars mamma, som blifvit mycket sjuklig af sorg.

— Men hur hafven I då blifvit så fattiga?

— Jag vet icke....min mamma säger, att min far lefde på den tiden och betalte arrendet för det lilla trädgården och huset, som vi bodde uti. Men han är nu död, säger mamma, och kan icke mer hjelpa oss.

— Såg du aldrig din far under den tiden?

— Jag såg en herre, som ibland kom till oss och som var mycket god, men jag vet icke om det var min far, ty han sade det aldrig. Jag har ofta frågat mamma härom, men hon säger, att jag ingen ting får veta förrän jag blir tjugu år, ty så har min far befallt.

Under detta samtal hade den rödhårige mannen hopplockat bränslet, som Mauritz skulle föra hem. Han lade nu bördan på sina axlar, fattade gossen i handen och sade:

— Kom, låt oss gå! Jag skall bära veden åt dig och vi kunna fortsätta vårt samtal under vägen.

— Ni är mycket god, som vill göra mig denna tjenst — sade gossen med rörelse. — Den rike mannen slog mig och kallade mig tjuf.... och ni, som är fattig, bär sjelf min börda.... Det är besynnerligt!

— Åh nej, sade mannen bittert, — det är ganska vanligt....Men säg mig, min gosse, hvad lefver ni af nu, sedan ni blifvit fattiga, du och din mor?

— Då mamma är frisk, arbetar hon mycket flitigt. Hon syr kläder åt alla herrgårdarna i trakten och dess emellan spinner och väfver hon samt säljer tyget i staden på marknaderna. På detta sätt draga vi oss fram....Men nu, tillade gossen gråtande, — nu få vi väl svälta ihjel, ty mamma är sjuk och kan icke mer arbeta.

— Trösta dig, mitt stackars barn — sade den rödhårige medlidsamt; — din mamma blir nog frisk igen och till dess hjelper väl någon barmhertig menniska er, vill jag hoppas. Men hvad kallar sig din mor?

— Hon kallas numera almänt för fru Sterner; ty sedan jag fick detta namn, har hon äfven antagit det för att heta lika med mig. Hon älskar mig så mycket, min goda mor.

— Men hvad hette hon förut?

— Det vet jag icke, — svarade gossen. Hennes dopnamn är Augusta; men om hon någonsin haft något annat tillnamn, än det hon nu bär, är mig obekant.

— En besynnerlig historia, — mumlade den unge mannen sakta för sig sjelf. — Han är en bastard, det är tydligt, men han vet ännu icke hvad det vill säga, stackars gosse. Hvad det gör mig ondt om detta barn!

— Mauritz, — tillade han högt, — om du och din mor komma i för stor nöd, så begif dig efter åtta dagars förlopp, det vill säga nästa Fredag, klockan fem på eftermiddagen, till det gamla stenröset, som ligger vid vägen nära skogsbrynet, och som blifvit hopkastad för att bevara minnet af ett mord, hvilket derstädes blifvit begånget för ett par år sedan. Vet du hvad jag mener för ett ställe?

— Åh ja — svarade gossen med en ofrivillig rysning, — jag har just varit der i afton, men jag blef rädd och sprang min väg. Men hvad skall jag göra der nästa Fredag?

— Du skall der finna mig, — svarade den besynnerlige mannen, — och om jag i något afseende kan hjelpa dig i dina bekymmer, så skall jag göra det.... lita derpå,

— Ni? — utbrast gossen med förvåning — på hvad sätt skulle väl ni kunna hjelpa mig? Kan ni skaffa bröd åt min stackars mor och mig?

— Det skulle väl kunna hända, min gosse. Om du icke behöfver min hjelp, så är det så mycket bättre, men kom i alla fall, ty jag har mycket att säga dig. Men låt ingen veta vårt aftal.

— Icke ens min mor?

— Nej, icke ens hon. Det skulle kunna förderfva alltsammans.

— Hvad heter du? — frågade Mauritz med något misstroende.

— Jag....jag heter Jakob Kron. Men här hafva vi nu byn framför oss. Hvilket är din moders hus?

— Det ligger ett stycke afsides från de andra. Jag kan icke se det nu i mörkret, men här är vägen som leder dit.

— Godt! Jag lemnar dig nu.... du skall nu med lätthet kunna bära vedknippan fram det som återstår af vägen, ty du har fått tid att återhemta dina krafter. Glöm ej din ed, och kom ihåg nästa Fredag klockan fem på aftonen vid den mördades stenhög.

— Jag skall komma, — svarade barnet efter något betänkande. — Haf tack emellertid för det ni burit veden åtå mig och varit beskedlig emot mig. Jag skall bedja till den gode Guden för er i afton, innan jag somnar.

— Gör det, mitt goda barn, — sade den rödhårige med rörelse. — Jag behöfver mycket, mycket dina förböner. Farväl!

Gossen tog nu vedknippan på sina egna axlar, tryckte den hjelpsamme vandrarens hand och vek utaf på den lilla väg, som förde till hans moders stuga, medan den, som kallat sig Jakob Kron, fortsatte sin kosa utefter stora landsvägen.

II.

Mor och son.

Den lilla vedbäraren släpade fram sin börda genom en trång s. k. "dref", till dess han uppnådde ett litet hus, som låg vid ändan af densamma.

Det var en halfförfallen koja af ganska eländig beskaffenhet. Halmen på taket var nästan alldeles ruttnad och dörren var så låg, att sjelfva det stackars barnet måste luta sig för att icke stöta hufvudet mot dörrposten.

Han inträdde i förstugan och började med sina små rödfrusna händer trefva efter klinkan på den strax till höger befintliga stugudörren.

— Är det du, Mauritz? — hördes en svag och ängslig röst inifrån rummet.

— Ja, mamma, jag kommer strax.

— Nå, Gud vare lofvad!

Mauritz öppnade nu dörren och inträdde i ett kallt och alldeles kolmörkt rum, hvarest man icke ens kunde se handen framför sig, som man brukar säga.

— Himlen vare lofvad, att jag har dig åter, mitt älskade barn! — fortfor den milda och svaga fruntimmersrösten, som kom från en i hörnet af rummet befintlig säng; — jag har varit så ängslig att du gått vilse i skogen eller blifvit ihjelrifven af vargar. Hvarför har du varit så länge borta?

— Trösta dig nu, min goda mamma, — svarade det af köld skälfvande barnet. — Jag har nu ett stort, stort fång ved med mig och jag skall göra upp en eld, så att du får värma dig.... och så skall jag koka varm soppa åt dig på det lilla köttstycket, som vi ha kvar.... och sen så skall jag berätta dig mina äfventyr.

— Dina äfventyr, gosse! — återtog modren ängsligt. — Du har väl icke varit ute för någon fara, vill jag hoppas?

— Nej, nej.... ingen fara, men man kan väl ändå ha sina små äfventyr. Hur mår du nu, mamma!

— Jag är mycket matt och fryser i detta kalla rummet, ehuru jak ligger i kläderna, men för öfrigt känner jag ingen plåga.

—.Trösta dig du; vi skola snart få värma oss. Usch, jag är alldeles genomvåt ty du skall veta, att det regnar oupphörligt ute.

— Stackars min gosse! — återtog modren bekymrad. — Gud låte dig icke blifva sjuk efter detta!

— Har ingen fara, mamma! Se så, nu har jag ändtligen fått eld.

Mauritz hade under samtalet ifrigt bemödat sig att slå eld i en s. k. "skörask", som han nedtagit från spiselkanten. Ändtligen lyckades han. Sedan han med en svafvelsticka tändt ett smalt ljus, som stod i en bleckstake på bordet, skyndade han sig att uppgöra eld i spiseln, och snart uppvärmdes den lilla stugan af en muntert flammande brasa.

Rummet blef i en hast klart upplyst. Dess utseende och möblering röjde en sällsam blanding af fattigdom och snygghet....ja, nästan af elegans.

Väggar och tak voro visserligen svärtade af ålder och ett enda litet fönster insläppte dagern; bord och stolar voro af enklaste slag, och soffan, som stod vid ena långsidan af rummet, var icke ens målad.

Men deremot funnos här många föremål, som antydde bättre dagar, och som syntes vara lemningar från en tid, om icke af öfverflöd, åtminstone af välstånd.

Sängen, i hvilken den sjuka kvinnan låg, var omgifven af hvita omhängen, hvilka för tillfället voro ihopdragna, så att man blott ofullkomligt kunde skönja de fina konturerna af den aftärda gestalt, som hvilade i densamma.

Vid väggen nära sängen stod en ganska väcker byrå och på den en liten toalettspegel, hvars glas visserligen blifvit spräckt, men som dock fordom tycktes hafva varit en prydnad passande för hvilken budoar som helst.

Byrån var betäckt med en hvit duk och bredvid spegeln syntes dessutom tvenne kristallfat (måhända en gåfva någon älskad hand). På det ena af dessa låg en liten guldring med en blå sten i form af en förgätmigej.

På väggen närmast spiseln var uppsatt en hylla, hvarpå åtskilliga husgerådssaker fått sin plats — och bland söndriga och sinkade lerkärl, trätallrikar och tennskedar märkte man här tvenne par thekoppar af finaste ostindiska porslin.

Golfvet, hvitt som snö, var beströdt med granris och trästolarne och bordet röjde den största snygghet, ordning och renlighet.

Med ett ord: det fanns i denna stuga en sällsam blandning af fattigdom och lyx.... det var en sorglig, men för egarinnan tvifvelsutan dyrbar påminnelse om kärlekens, ungdomens och lyckans flydda solskensdagar.

Denna spegel, dessa kristallfat, dessa porslinskoppar.... hur många minnen, ljufva och heliga koppan....hur många minnen, ljufva och heliga måhända, voro icke fästa dervid! Ack, kanhända hade detta söndersprackta glas fordom afspeglat drag, rodnande af kärlekens sällhet, pärlande af ungdom och skönhet....

Och denna guldring med sin förgätmigej.... hvem vet, om den ej i ett hänförande ögonblick blifvit af en älskad hand tryckt på egarinnans finger såsom ett insegel af evig trohet, hvars band endast döden kunde lösa?....

De voro dyrbara och sorgliga reliker från ett fordom, sällsamt kontrasterande mot de öfriga föremålen, som antydde ett sorgligt, ett bittert nu.

Ja, — ty dessa halfförfallna, orappade väggar, detta tak, svärtadt af röken, dessa klumpiga trästolar och detta maskstungna bord.....denna bleckstake med en fladdrande dank.... och slutligen denne torftigt klädde, förfrusne gosse, som krupit ihop framför elden, för att torka sina våta kläder vid den sprakande lågan från några sura vedpinnar, hemtade ur skogen.... allt detta var

THE GRAND PRIZE — TOWER'S FISH BRAND — THE GRAND PRIZE

WATERPROOF OILED CLOTHING

RECEIVED THE HIGHEST POSSIBLE AWARD AT THE ST. LOUIS WORLD'S FAIR.

Send us the names of dealers in your town who do not sell our goods, and we will send you a collection of pictures, in colors, of famous towers of the world.

A. J. TOWER CO. ESTABLISHED 1836.
BOSTON. NEW YORK. CHICAGO.
TOWER CANADIAN CO. Limited. TORONTO CAN.

TOWER'S FISH BRAND vattentäta oilekläder erhöll det högsta möjliga erkännande på verldsutställningen i St. Louis. Skicka oss namn på handlande å Er plats som ej säljs våra varor, vi skola då tillsända Er en samling kulörta bilder af veridens mest bemärkta torn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utföradet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.